

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - ΕΤΟΣ Α' (16^{ον})

Ἀθήναι, Σάββατον 22 Δεκεμβρίου 1918

ΑΡΙΘ. 2 (611)

ΦΑΣΜΑΤΑ

Μιά μερίδα τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου καὶ μιὰ μερίδα ἀνοτέρων ἢ κατωτέρων κυβερνητικῶν ὀργάνων—δὲν ξέρουμε -- βάλθηκε σώνει καὶ καλὰ νὰ δημιουργήσῃ Μπολσεβικισμό καὶ στὴν Ἑλλάδα. Καὶ τριτορινιώτα ἐξεστράτευσε κατὰ τοῦ ἀνυπάρχτου αὐτοῦ ἐχθροῦ καὶ νύχτα μέρα κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου καὶ διαβεβαιώνει πὺς ὁ Μπολσεβικισμὸς εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατο νὰ φτάσῃ κ' ἕως ἐδῶ, στὴν ἡλιόλουστη κ' εὐδαίμονα χώραν ὅπου ἀνθεὶ ἢ πορτοκαλέα κ' ὅπου ὁ λαὸς πληρώνει ἀγογγύστως μιὰ κ' εἴκοσι τὸ πιτουρόψωμο κ' ἐπτὰ καὶ εἴκοσι τὴν ὀκτὼ τὸν μπακιλλάρο. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ὅλου αὐτοῦ τοῦ χιμαιρικοῦ φόβου εἶναι νὰ καταδιώκωνται ἀγρίως οἱ σοσιαλιστικὲς κ' ἐργατικὲς ὀργανώσεις, ὅσο κ' ἂν διαμαρτύρηται μὲ τὸ τίμιο καὶ εἰλικρινὲς «Ἀνακοινωθέν» τῆς ἢ «Γενικῆς συνομοσπονδίας τῶν ἐργατῶν τῆς Ἑλλάδος» πὺς «δὲν ἀγωνίζονται ἢ μόνον διὰ τὸ ψωμί των καὶ τὰ συμφέροντα τῆς τάξεώς των καὶ οὐδέποτε θὰ γίνουν ὄργανα οἰασθήποτε πολιτικῆς ἐκμεταλλεύσεως».

Νά, ἀκριβῶς, οἱ ἐργάτες μὲ τὸ «ἀνακοινωθέν» τους, δείχνουν πὺς εἶναι καὶ ποῶς εἶναι ὁ κίνδυνος: Ἡ πολιτικὴ, δηλ. ἢ κομματικὴ ἐκμετάλλευση τοῦ ἀγῶνα τους. Κι αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξῃ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ ἢ κυβερνησῇ μὲ τὰ ὄργανά της, ὄργανα ὅμως τίμια καὶ νηφάλια καὶ ἀπαλλαγμένα ἀπὸ κάθε μπαζιμπούζουκισμὸ. Νὰ προσέξῃ μήπως κανεὶς ἐπιτήδειος χωθεὶ μέσα στὶς τέτοιες ὀργανώσεις καὶ τὶς ἐκμεταλλευθεὶ κομματικά.

Ὅσο γιὰ τὸν μπολσεβικισμό, τὴ διαβεβαιώνουμε πὺς γιὰ τὴν ὥρῃ τουλάχιστο δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος νὰ κτερεῖ καὶ στὴν εὐδαίμονα χώρα μας. Ἐδῶ ἀκόμα δουλεύουμε ὅλοι μας, λίγο πολὺ, στὰ προσωπικά τὰ κόμματα. Εἴμαστε δηλ. ἀκόμη κομματικοὶ ραγιαδες. Μόνο οἱ ὀργανωμένοι ἐργάτες καὶ οἱ σοσιαλιστὲς ἀποτινάξαν τὸ ραγιαδισμό ἀπὸ τὴν ψυχὴ τους, μὰ δυστυχῶς δὲν ἀποτελοῦν αὐτοὶ τὴν πλειονοψηφία. Ποιοὶ λοιπὸν θὰ φέρουν τὸν μπολσεβικισμό; Οἱ ἀντιπολιτευόμενοι; Καλέ, δὲθα-

ριέστε! Αὐτοὶ εἶναι τόσο φιλήσυχοι ἄνθρωποι πὺς σώνει μοναχὰ ν' ἀλλάξῃ ἢ κυβερνησῇ κ' ἀμέσως θὰν τὰ βροῦνε ὅλα καλὰ καὶ ἅγια.

Ἄρα ἢ κυβερνησῇ ἀντὶ νὰ ταράξῃται ἀπὸ φάσματα μπολσεβικισμοῦ κ' νὰ καταδιώκῃ ἀδίκως τοὺς σοσιαλιστὲς καὶ τοὺς ἐργάτες, ἢ ἀσχοληθεὶ μὲ σοβαρότερα ζητήματα κ' ἢς φροντίσῃ πρῶτα πρῶτα νὰ φτηνίῃ τὸ ψωμί καὶ νὰ χτυπήσῃ κατακέφαλα κ' ἀποτελεσματικὰ τὴν αἰσχροκέρδεια. Γιατὶ τότε μοναχὰ θὰ ξυπνήσῃ ὁ Ρωμὸς καὶ θὰ ζητήσῃ ἀλλαγὴ κοινωνικοῦ καθεστώτος καὶ μπολσεβικισμοῦ, ὅταν δὲ θὰ μπορεῖ πῶς νὰγοράξῃ τὸ ἀρτοποιημένο πίτουρο γιὰ παντεσπάνι καὶ νὰ πληρώνῃ τὸ λάδι πέντε δραχμὲς.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΣΤΟ ΓΙΟ ΜΟΥ

ὦ! γιέ μου ἐσύ, μοναχογιέ, πὺς ἴσαμε χτὲς ἀκόμα μού ἐξέσταινες τὰ γόνατα μὲ τὸ μικρὸ σου σῶμα,

τώρα μού ἀνοίγεις τὰ φτερά καὶ φεύγεις μακριὰ μου κ' ἀφήνεις τὸ σπητάκι μας, κ' ἀφήνεις τὰ φιλιὰ μου.

Τί γλήγορα μεγάλωσες! καὶ πὺς νὰ τὸ πιστέψω πὺς ἦρθε κιάλας ὁ καιρὸς γιὰ νὰ σὲ ξενιτέψω,

Ἐσέ, πὺς λίγο νὰ στραφῇ στὰ πίσω ὁ λογισμὸς μου σὲ βλέπω νὰ γοργοπερνᾷς ἀδιάκοπα ἀπ' ἐμπρὸς μου

μὲ τὸ ἀναμμένο ἀπ' τὸ τρεχί, γλυκὸ σου προσωπάκι καὶ τὸ κοντοῦλι, ναυτιζό, λιμὸ φορεματάκι!

Καὶ τὴν ἀκόμα ψάχνοντας μὲ δακρυσιμένα μάτια τῆς παιδικῆς ζωούλας σου ξεθάβω τὰ κομμάτια.

Καὶ βρίσκω βόλους μὲ χαρτὶ μασὺ καὶ μὲ βιβλία καὶ βρίσκω ἀπὸ τὸ χέρι σου ἑγγραφομένα πλοῖα,

τὰ πλοῖα πὺς ἐλαχτάριζες μακριὰ γιὰ νὰ σὲ φέρουν, στὶς χώρες πὺς εἶναι ὄνειρο, στὶς χώρες πὺς μαγεύουν

κάθε παιδιοῦ τὴ νέα καρδιά, πὺς ὅλο ποθεῖ, καὶ θέλει νὰ ἰδῇ, νὰ γγίξῃ, νὰ γευτῇ, τῆς γῆς ὅλο τὸ μέλι!

Τὴν ἄγα θύρα τῆς ζωῆς τρεμάμενη σοῦ ἀνοίγω καὶ κρῖνω τὴ λαχάρα μου, καὶ τὸν καῦμό μου πνίγω.

Μὰ εἶνε μεγάλος μου ὁ καῦμός, κ' εἶνε πικρὴ ἢ ψυχρὴ μου... ὦ! διάφανο ἀγριολούλουδο βγαλμένο ἀπ' τὴν πνοή μου,

μονάχα ἐσύ, φωτίζοντας βαθεῖα τὴ σκοτεινιά μου τὸ νεκρωμένο ἐξύπναγες παλμὸ μὲς τὴν καρδιά μου!

Τώρα, σὲ χάνω. Ἀμίλητη, ἀδάκρυτη, καὶ μόνη, βλέπω τὴ νύχτα νὰρχεται βάρειά, καὶ νὰ μὲ ζώνει....

ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΣΑ